

सुन्दरकाण्डं

११५

राजतीभिश्च कक्षाभिः स्तम्भैर्ह्रिमयैरपि ।
महासत्त्वैर्महामात्रैः प्रूरैश्च विगतश्रमैः ॥ २० ॥
उपस्थितमसंहार्यैर्ह्रयस्यन्दनयायिभिः ।
सिंहव्याघ्राजिनच्छन्नैर्दालकाञ्चनराजतैः ॥ २१ ॥
घोषवद्विर्विचित्रैश्च सदानुचरितं रथैः ।
स्वाहाकारवपट्कारैर्ब्रह्मघोषैश्च नादितं ॥ २२ ॥
भेरीमृदङ्गाभिरुतं शङ्खघोषनिनादितं ।
नित्याकृतमहापूजं सदा पर्वसु राजसैः ॥ २३ ॥
समुद्रमिव गम्भीरं पत्तन्यमिव सस्वनं ।
वज्रवृषैर्विचित्रैश्च मेघपर्वतसंनिभैः ॥ २४ ॥
कुठारशूलासिधरैः शक्तितोमरपाणिभिः ।
रक्षितं राजसैर्घोरैः सिंहैरिव महावनं ॥ २५ ॥
महाजनसमापूर्णा दंसेः सर इवाकुलं ।
विराजमानं वज्रधा गजाश्चरथसंकुलं ॥ २६ ॥
तं त्रिपिष्टपसंकाशमेकस्थं विश्वकर्मणा ।
कृत्स्नस्य जगतः सारं नवनीतमिवोद्धृतं ॥ २७ ॥
सुराणामसुराणां च दूरादपि भयंकरं ।
सिंहशार्दूलसंपूर्णं कैलासस्येव कन्दरं ॥ २८ ॥
रावणस्य गृहं दृष्ट्वा स कपिः शूरसंमतः ।
लङ्काभरणमित्येव तदामन्यत विस्मितः ॥ २९ ॥